

Κώστας Μπουγιούκος

Ενδιαφέρουσα τροπή παίρνει το εκπαιδευτικό και εργατικό κίνημα στη Γαλλία. Μετά από έναν πρώτο γύρο πρωτοβουλιών και κινηματικών ενεργειών στις μεγάλες πόλεις που, αν και έδειξαν αγωνιστικότητα, ήταν εν γένει αποσπασματικές και ασυντόνιστες, η αλλαγή είναι ορατή. Αυτή δεν είναι άλλη από τη συνάντηση του εκπαιδευτικού -ενάντια στις σαρωτικές αλλαγές στην εκπαίδευση της κυβέρνησης Μακρόν-Φιλίπ- και του εργατικού -ενάντια στις αλλαγές στον κώδικα εργασίας του δημόσιου τομέα- κινήματος στη μεγάλη πανεθνική απεργία της Πέμπτης, 22 Μαρτίου.

Η είσοδος του εκπαιδευτικού κινήματος, ειδικά του πιο δυναμικού κομματιού του -που χτυπιέται πιο σκληρά από τη νεοφιλελεύθερη επίθεση- δηλαδή των μαθητών και των φοιτητών, μοιάζει να δίνει το αναγκαίο περιεχόμενο και τη συγκρουσιακή προοπτική που θα μπορούσε να οδηγήσει σε νίκη. Από την πλευρά τους, οι πολιτικές δυνάμεις στέκονται γενικά «μουδιασμένες» μπροστά στον τεράστιο κοινωνικό αυτοματισμό που έχει φέρει ο θατσερισμός-τραμπισμός του Μακρόν. Ως εκ τούτου, μια «ένεση» δυναμισμού από τον χώρο της νεολαίας και των πιο δυναμικών κομματιών των εργαζομένων (σιδηροδρομικοί, ενέργεια κ.λπ.) είναι παραπάνω από αναγκαία.

Έτσι, τα επτά μεγαλύτερα συνδικάτα της Γαλλίας κάλεσαν σε απεργίες και διαδηλώσεις σε κάθε πόλη, ενώ στα πανεπιστήμια, μετά από μαζικές συνελεύσεις, υπήρξαν και απόπειρες καταλήψεων. Τα πιο σημαντικά τμήματα της ριζοσπαστικής Αριστεράς καλούν πλέον ευθέως σε δράση για τον «εκτροχιασμό» -χρησιμοποιώντας το σύνθημα των σιδηροδρομικών- της κυβέρνησης. Με τη συμμετοχή άνω των 200.000 διαδηλωτών το κίνημα φαίνεται να παίρνει θέσεις μάχης. Η συνέχεια αναμένεται με ενδιαφέρον και ο Μάης του 2018, πενήντα χρόνια μετά από αυτόν του 1968, αρχίζει να μοιάζει εξίσου καυτός.

Πηγή: **PRIN**